

Országgyűlési képviselő

Iromány száma: **I/4859.**

Benyújtás dátuma: **2019-02-27 11:56**

Parlex azonosító: **8BFLLR0C0001**

Címzett: **Kövér László, az Országgyűlés elnöke**

Benyújtó: **Magyar Zoltán (Jobbik)**

Tisztelt Elnök Úr!

Az Alaptörvény 7. cikk (2) bekezdése és az egyes házszabályi rendelkezésekről szóló 10/2014. (II. 24.) OGY határozat 121. §-a alapján interpellációt kívánok benyújtani.

Az interpelláció címzettje: **Dr. Nagy István, agrárminiszter**

Az interpelláció címe: **"Önnek is joga van tudni: végveszélyben hazánk vetőmag előállítás, kutatása és ellenőrzése"**

Tisztelt Miniszter Úr!

Magyarország 2004-ig a világ élmezőnyébe tartozott vetőmag-előállításban, sőt a legtöbb mutató szerint kijelenthető, hogy világelső volt hazánk ezen a területen. Egészen elképesztő, már-már felfoghatatlan, hogy mára odáig jutottunk, hogy akár meg is szűnhet ez a tevékenység. A csúcsideszakban megszokott volt, hogy Kelet- és Nyugat-Európából érkeztek a szakemberek, akik az itteni eljárásokat, technikákat szerették volna adaptálni a saját rendszerükbe. Legjobb példa erre talán Oroszország és Fehéroroszország, akik az itt szerzett tapasztalatoknak köszönhetően növénytermesztésben és nemesítésben világszínvonalú szintre értek, javarészt ezt a magyar vetőmag kutatási és ellenőrzési metódusainak elsajátításának köszönhetik.

Ehhez képest ma ott tartunk, hogy több mint egy évtizede nem történt semmilyen beruházás a fajtakísérleti állomásokon. A körülményeknek, a munkaterhelésnek és az ezzel aránytalan bérezésnek köszönhetően az alkalmazottak 20 százaléka távozott. El kell fogadni, hogy vannak olyan szektorok, ahova nem lehet a közmunkaprogramból integrálni munkavállalókat, mert nincs meg a szaktudásuk a munka minőségi elvégzéséhez, ami valljuk be, itt elengedhetetlen. A gyakorlat ezzel szemben sajnos teljesen más, hiszen hallottunk olyan esetekről, ahol az ágazatban is megjelenő munkaerőhiány miatt szaktudás nélkül is alkalmaznak munkavállalókat. Ébresztőt kell fújni, mert ha ezen a területen nem történik meg a dolgozók anyagi és erkölcsi megbecsülése, visszafordíthatatlan károk keletkeznek.

De nem csak önmagunkhoz képest szembetűnő a leépülés. Csak összehasonlításként, Csehországban, - ami lássuk be nem egy kifejezetten agrár ország - több mint harminc fajtakísérleti

telephely működik, modern körülmények és felszerelések mellett. Nálunk ez az említett színvonal mellett is csak fele annyi állomást jelent! Egyébként ez a konkrét arány 20 évvel ezelőtt pont fordítva volt. A helyzet persze nem egyik napról a másikra vált vállalhatatlanná. A szakma évek óta döngeti a vészharangot, ezekkel a jelzésekkel a módosító indítványaimban is találkozhattak, melyeket az agrár-kutatásfejlesztés és intézményrendszer fejlesztése érdekében tettem az elmúlt években. Biztosan nem jutottunk volna idáig, ha nem söpörnek le arrogánsan minden jobbító szándékú javaslatot. Ugyancsak nehezíti a kialakult helyzetet az, hogy hiába minden törekvés, egész egyszerűen nem hajlandóak foglalkozni az Ajánlott Fajták Jegyzékének elkészítésével, amely iránymutató dokumentum lehetne a szakmának.

A Felügyelőségeket érinti talán a legsúlyosabban a létszámhiány, amivel kockáztatjuk, hogy további piacokat veszítsünk, lásd Tradisco Kft. esete, amellyel kapcsolatban írásban fordultam Miniszter Úrhoz a múlt héten. Mi lesz akkor, ha egyre több ilyen eset lesz és a német, a francia vagy a holland gazda azt mondja, hogy gyerekek, köszi de az átverésből nem kérünk. Nem tudjátok leellenőrizni a saját vetőmagjaitokat és helyette ránk sózzátok a silányat? Mára ott tart az ágazat, hogy még az EU-ban betöltött ötödik helyünket is elveszítjük, ami így sem olyan fényes, tekintve, hogy például az őszi búza felújítási arányát nézve – ami nálunk 30 százalék alatt maradt – Romániával és Bulgáriával vagyunk egy szinten, azaz a 26., 27. és 28. helyen az Unióban. Miért beszélnek versenyképes mezőgazdaságról, ha még az alapokat sem tudják megteremteni? Közben pedig egyre kevesebb fajtából állítunk elő vetőmagot, ami már középtávon nemzetbiztonsági kockázatot jelenthet élelmezés szempontjából.

Mindezek alapján kérdezem Tisztelt Miniszter Urat, hogy milyen stratégiával rendelkezik a Kormány arra vonatkozóan, hogy hazánk visszaszerezze vagy legalább megtartsa a vetőmagtermesztés területén a pozícióit? Nyújtanak-e plusz forrásokat az ágazat intézményi rendszerének? Kapnak-e végre béremelést a dolgozók? Várhatóak-e fejlesztések vagy szépen lassan itt is eltűnünk a süllyesztőben?

Várom érdemi válaszát!

Budapest, 2019. február 27.

Tisztelettel,

Magyar Zoltán

Jobbik